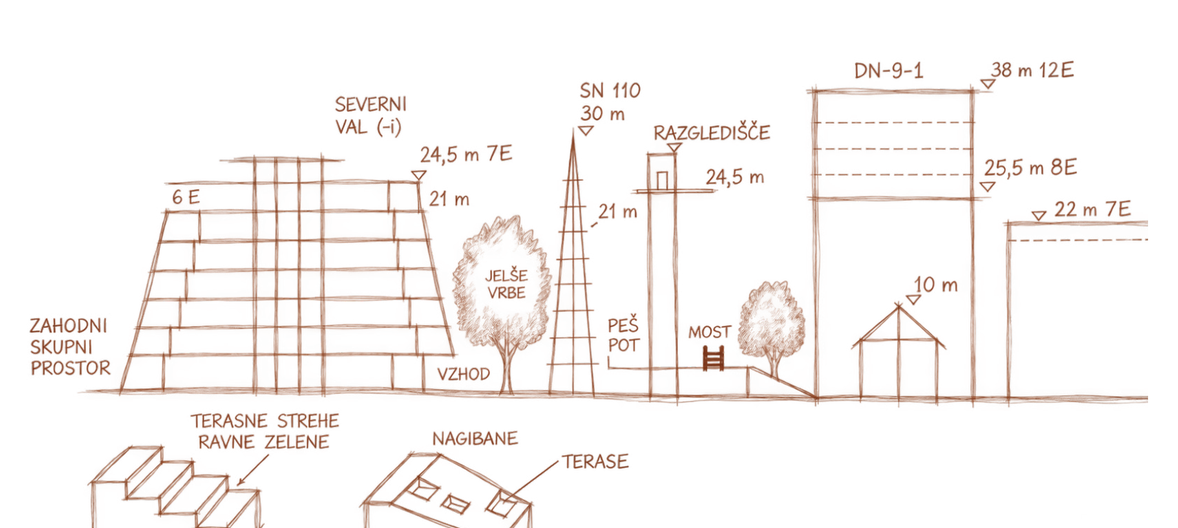

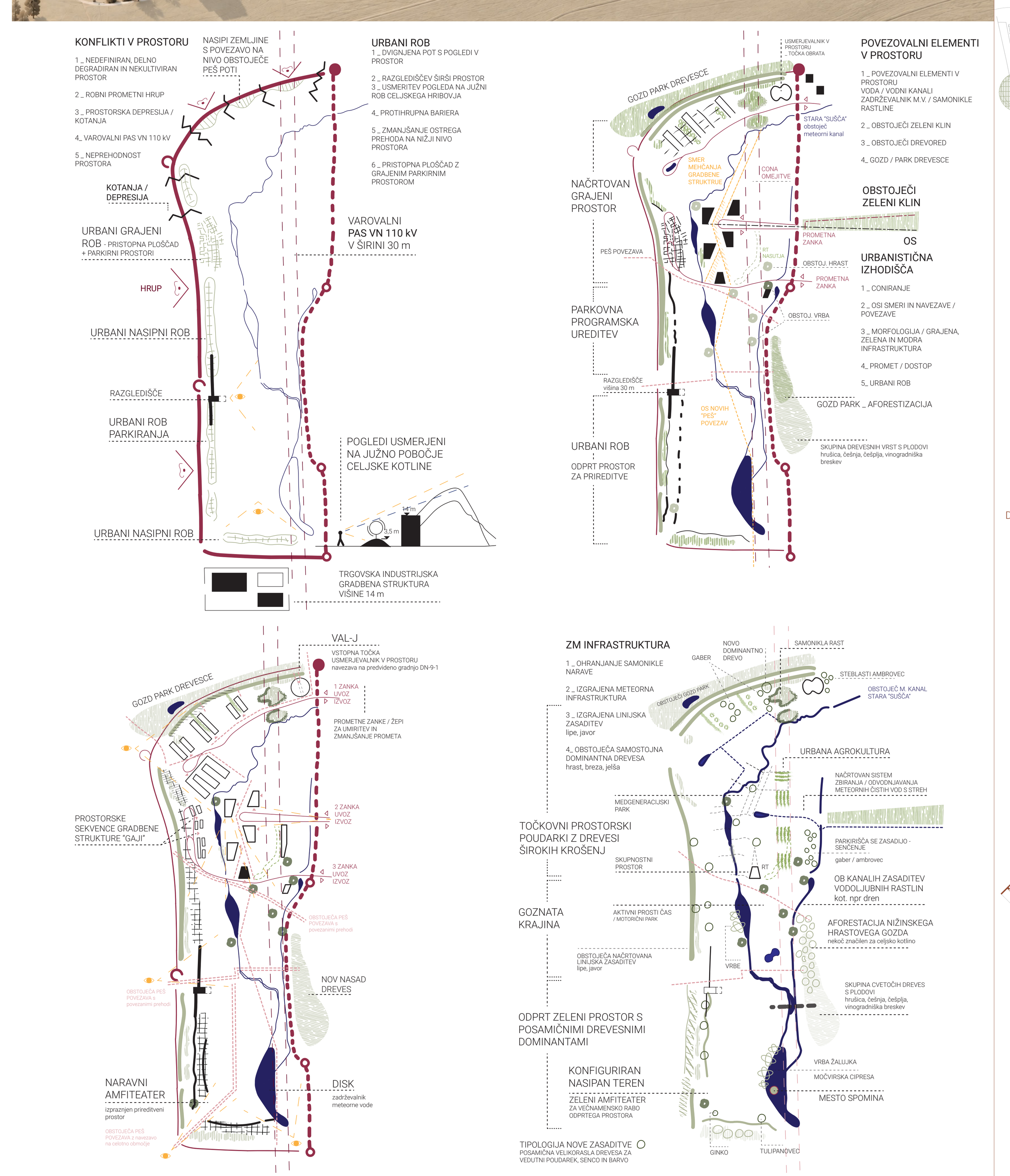
UREDITVENA SITUACIJA NATEČAJNEGA IN RAZŠIRJENEGA OBMOČJA

M 1:2000

Sončni park degradirano območje preobraža v osrednjo modro-zeleno potezo, ki povezuje Dečkovo naselje, Lavo, NovovasinOstrožno.
Obstoječa mreža poti se nadgradi v vzdolžno doživljajsko os, ki povezuje različne parkovne programe in se na jugu izteče v naravni amfiteater z zatravljenimi brežinami ter pogledi proti robu Celjske kotline. **Območje A** oblikuje porozno stanovanjsko strukturo, ki se proti jugu rahlja, niža in fragmentira ter s tem odpira prostor krajini. Bivanjski grozdi z notranjimi dvorišči, terasi »Vrtičkarji« ob vodnem koridorju in sekvenčno zamikani »Zeleni klini« ustvarjajo raznoliko krajino bivanja ter preplet zasebnih, skupnostnih in javnih prostorov. Sekvenčno zamikanje in terasiranje volumnov zagotavlja kakovostno osončenje ter odpiranje vedute proti Celjskem gradu in Anskemu vrhu.
Proti parku se grajena struktura fragmentira, krajina pa prodira v sosesko – meja med arhitekturo in parkom se postopoma zabriše. Arhitektura se raztaplja v krajini, krajina pa postaja integralni del bivanjskega prostora. Pod varovalnim pasom daljnovoda se vzpostavi produktivna skupnostna krajina, kot prostor urbanega pridelovanja, druženja in skupnostne rabe.

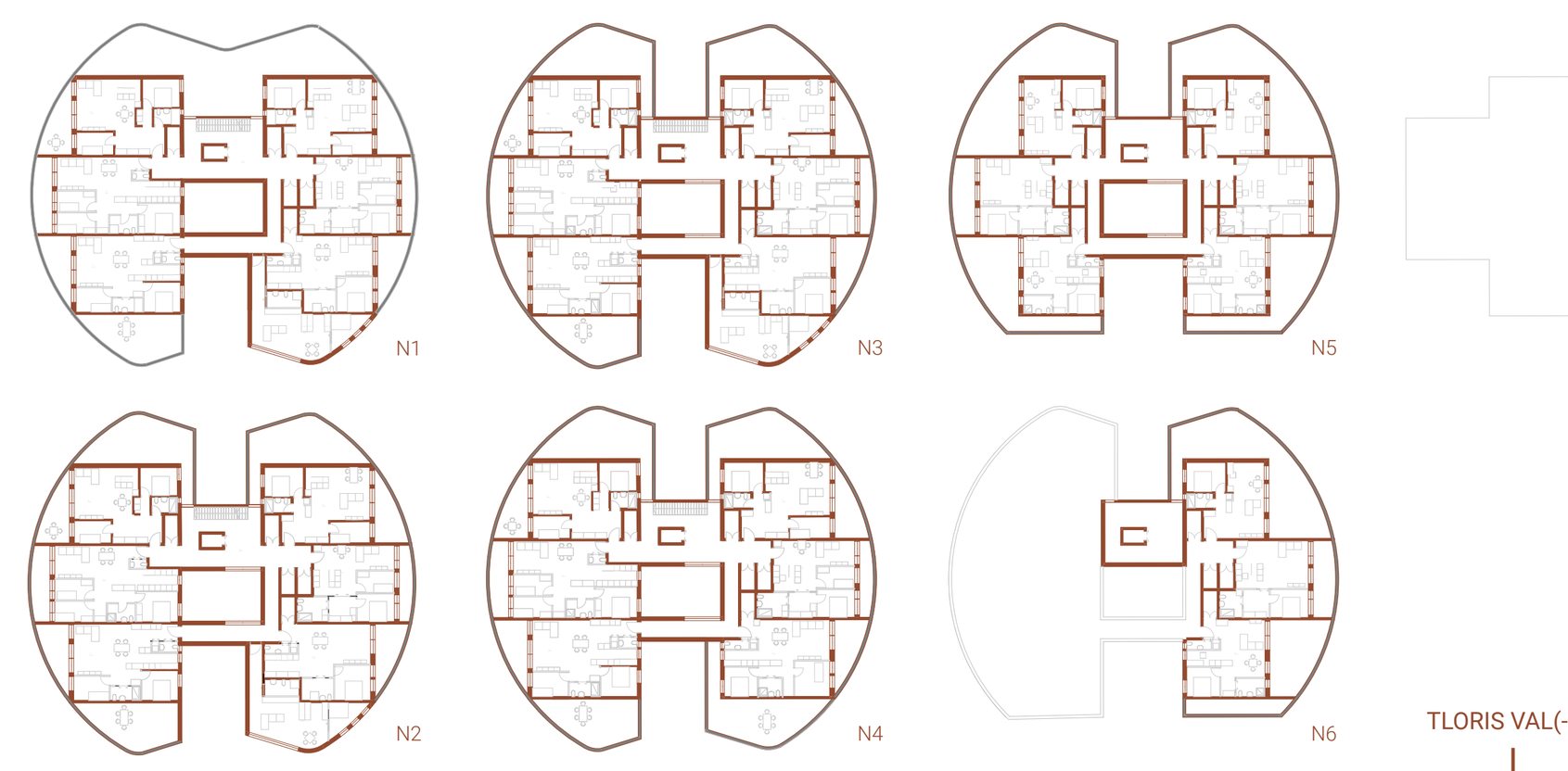

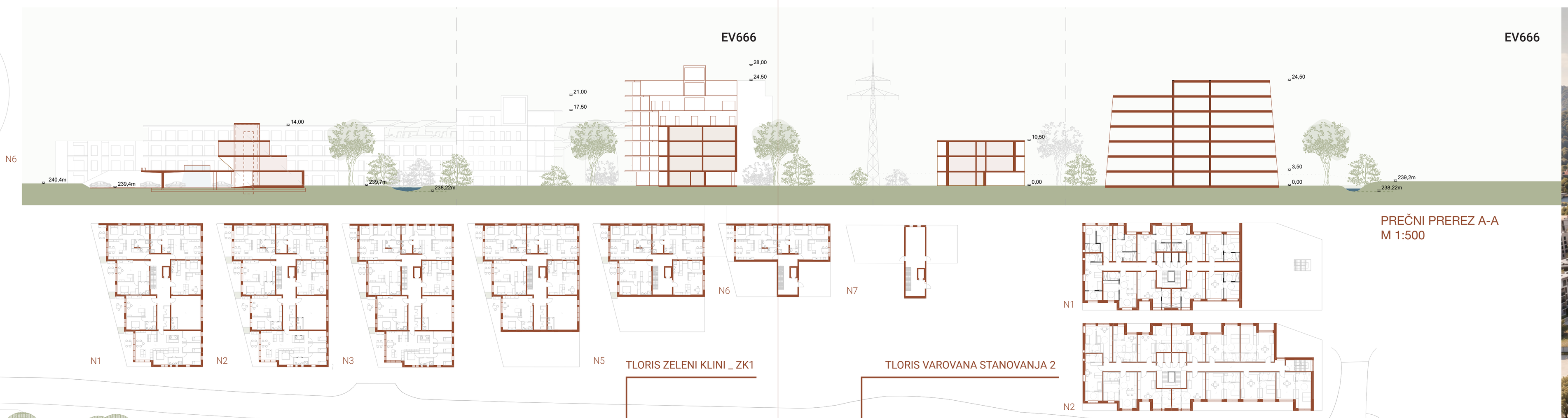

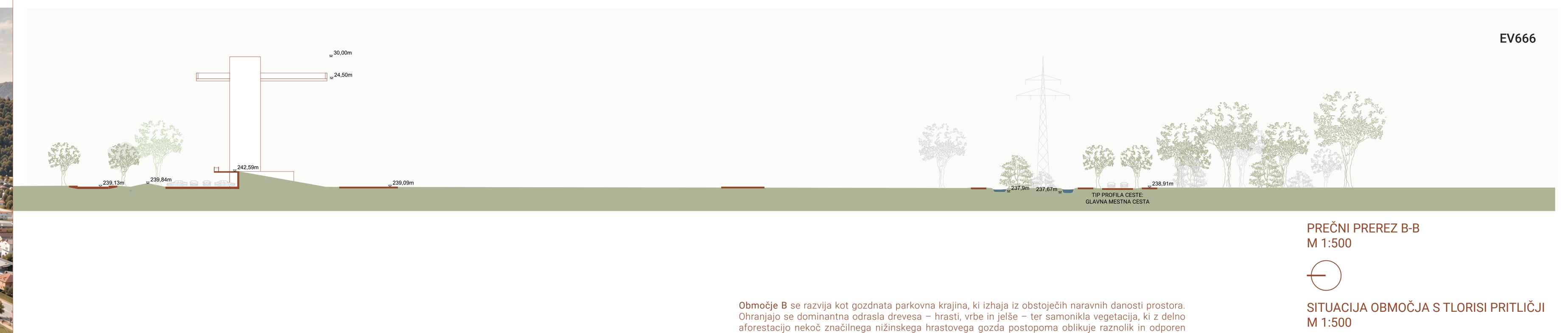

Območje B se razvija kot gozdnata parkovna krajina, ki izhaja iz obstoječih naravnih danosti prostora. Ohranjajo se dominantna odrasla drevesa – hrasti, vrbe in jelše – ter samonikla vegetacija, ki z delno aforestacijo nekoč značilnega nižinskega hrastovega gozda postopoma oblikuje raznolik in odporen krajinski sistem.
V gozdni ambient se vključujejo motorični park, naravni amfiteater in območje agro-kulture.
Voda postane eden ključnih gradnikov krajine. Visoka podtalnica in slabo prepustna zaglinjena tla narekujejo površinsko zadrževanje ter upočasnjeno odvajanje padavinskih voda. Mreža plitvih depresij, jarkov in očiščenih vodnih sušic se steka v osrednji zadrževalnik. Ta presega svojo tehnično funkcijo in postane osrednji krajinski ter doživljajski element parka.
Vodna kotanja z nihajočim robom se odziva na količino padavin in skozi letne čase spreminja značaj prostora. Lesene brvi, vrbe žalujke in močvirske ciprese poudarjajo stik med vodo in vegetacijo ter ustvarjajo prepoznaven ambient, ki obenem prispeva k biotski raznovrstnosti in izboljšanju mestne mikroklime.

